

Ændringsforslag mulig vilde have ledet til en anden Forstaelse. Som en saadan skal jeg eksempelvis udpege, at den ærede Indvrigsminister havde særlig Erindring at gjøre ved Omfanget af det Indhold, som Udvalget anviser Vedtagten. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at Omfanget er det selsomme i Ministerens Forslag til § 17 som i vort Ændringsforslag til § 6; thi begge Opregninger af Omfanget for Vedtagten have det tilfælles, at de ende med „n. v.“ Det vil altsaa ses, at der ingen Grændseforskjel er. Men hvad der ydermere har vaakt min Opmærksomhed, er dette, at, da den ærede Minister derefter kom til den Bestemmelse i vort Ændringsforslag, at for Tilvebringelsen af senere Forandringer i Vedtagten gjælde de samme Regler som for Oprettelsen, fandt han dette aldeles uacceptabelt. Det kunde ikke paa nogen Maade gaa an, at det stod saaledes; thi, da det foreskrives, at der i Vedtagten skal indføres en Udskrift af Landvæsenkommissionens Kjendelse og Fortegnelse over Medlemmerne med Angivelse af det Forhold, hvori de skulle bidrage, vilde dette Sidste kunne forandres tilligemed Vedtagten. Jeg kunde ønske at spørge eller undersøge, hvor mange Medlemmer der har forstaaet denne Sætning saaledes, og jeg fristes til at accentuere dette Spørgsmaal endnu stærkere, idet jeg stiller Udvalgets Udtryk sammen med selve Lovforslagets Bestemmelse i § 9. Der staar nemlig i Slutningen af Paragrafen: „Forandringer i Vedtagten foregaa under Sagttagelse af samme Frengangsmaade som ved dens Affattelse“, og der staar noget forinden: „Vedtagten, vedhæftet en Fortegnelse over de til Digelaget hørende Eiendomme med Angivelse af det Forhold, i hvilket de skulle bidrage til Dæningen af bettes Udgifter, skal“ o. s. v. Der er altsaa den Forskjel, at vort Ændringsforslag har Udtrykket „indføre“, medens Lovforslaget har Udtrykket „vedhæftet“. Om virkelig denne Forskjel skulde kunne fremkalde og retfærdiggjøre en forskjellig Forstaelse af disse tilsvarende Bestemmelser, skal jeg ganske henstille. Kjendelsen bliver lige saa lidt en Vedtægtsbestemmelse ved at indføres som ved at vedhæstes. — Det er disse tvende Indvendinger, som for mig vare noget slaende, og som jeg har villet frembringe, forinden jeg nærmere gaar ind paa nogle af de andre Erindringer, blandt hvilke jeg skal holde mig til de væsentligste. Jeg kommer da først til den Indvending, der blev fremsat af den høitærede Minister mod det første Stykke af vort Ændringsforslag til § 6, at vi skulde give Landvæsenkommissionen en ganske ny Funktion, udruste den med en anden Myndighed end den, der hidtil var hjemlet den i Lovgivningen, og henvise til den et andet Omraade af Hver end det, der nu i Reglen bliver den overdraget. Jeg er vis paa, at jeg her giengiver den høitærede Ministers Tanke korrekt. Sin Erindring støttede han nu

paa, at vi indlede vort Forslag med at sige: „Bil Nogen søge det fælles Digeforetagende værfat . . . . ., afgjøres det ved Landvæsenkommissionens Kjendelse, om Foretagendet bør fremmes eller ei“, men skulde disse Ord virkelig kunne forstaaes saaledes, at, naar Begjæring om en Landvæsenkommissionens Forretning var indkommen, saa skulde Kommissionen, efter at have undersøgt samtlige foreliggende Forhold, afgjøre som en Forkrift, som et Paabud, at nu skal det Foretagende fremmes? Er det virkelig en naturlig Forstaelse af de Ord, som Udvalget har brugt? Nei, mine Herrer, den naturlige Forstaelse er den, at, naar Nogen søger et fælles Digeforetagende værfat, saa kan han forlange afgiven af Landvæsenkommissionen en Kjendelse, om Foretagendet bør fremmes som fælles Digeforetagende, om de Lodseiere, som Retkvirenten udpeger, — thi der er selvfølgelig en Retkvirent, — skulle tvinges ind i dette Foretagende. Dette er Meningen, og jeg tror ikke, den bør misforstaaes. — Der fremtættes endvidere to Indvendinger, som paa en Maade møde fra to forskjellige Kanter. Idet vi foreslaa, at Landvæsenkommissionen skal afgive sin Kjendelse, siger den høitærede Minister, at det er meget uheldigt, at der aldeles Intet siges om, paa hvilke Præmisser denne Kjendelse skal afgives; men senere hen, da vi give Kommissionen en Veiledning ved Bestemmelsen af, hvad der skal gjøre en Forbeholdning pligtig til at bidrage til Digelaget, saa hedder det, at det er feilagtigt at give Kommissionen Regler. Jeg tror nu, at begge disse i modsat Retning gaaende Anter ikke ere ganske besøiede. Det er ganske vist saa, at Lovudkastet har den Bestemmelse, at Landvæsenkommissionens Kjendelse skal være bygget paa en Undersøgelse af om Diget er af den Betydning, at det bør paalægges vedkommende Ciere at deltage i de ved Diget foranledigede Udgifter, samt om Cierne ifølge deres økonomiske Vilkaar ere i Stand til at afholde deslige Udgifter. Det Sidste have vi imødegaaet i vor Betænkning, og jeg tror ikke, at det vil vinde mange Tilhengere her i Salen. Den første Forbring, at Diget er af den Betydning, at det bør paalægges vedkommende Ciere at deltage i Udgifterne, ligger jo i vore Ord: „om Foretagendet bør fremmes eller ei“, idet det ogsaa er vor Mening, at det maa være det Første, som Landvæsenkommissionen ser hen til, nemlig om det vedkommende Foretagende overhovedet er af den Natur, at Nogen mod sin Villie bør kunne tvinges ind i det. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt udtrykkelig at sige det, men havde Ministeren filllet et Underændringsforslag i den Retning, kunde det ikke være faldet os ind ikke at anbefale det, selv om vi ikke kunde opfatte det som en bespøiet Indvending imod vort Forslag, at det ikke udtrykkelig er sagt. Ved det Sted i vort Forslag derimod, hvor vi give en Veiledning for Landvæsenkommissionen, den nemlig, at Bidrags-